

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا وَنَبِيِّنَا أَبِي الْقَاسِمِ مُحَمَّدٍ

وَعَلَى آلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ وَاللَّعْنَةَ عَلَى أَعْدَائِهِمْ

أَجْمَعِينَ

ادعوك يا سيدى بلسان قد أخرسه ذنبه رب

انا جيڪ بقلب قد اوبقه جرمه.

ای مولای من، تو را با زبانی می خوانم که به

واسطه‌ی گناهانی که آن زبان مرتکب شده قدرت بر

تکلم ندارد و با قلبی با تو مناجات می کنم که قادر بر

مناجات با تو نیست، به واسطه‌ی جرم و جنایتی که

این قلب بر خود روا داشته و خود را از حیز انتفاع

انداخته و دیگر حیاتی ندارد تا این که بخواهد
مناجات کند، بخواهد با تو درددل کند بخواهد با تو
به راز و نیاز برخیزد.

در شب گذشته خدمت رفقا عرض کردیم که
تمام افعال و خود ذات موجودات در عالم وجود بر
اساس آن حقیقت ربطیه‌ای که دارند فقط خدا را
نشان می‌دهند و ذات باری تعالی و اسماء و صفات
او را نمایان می‌کنند نه چیز زاید و شیء دیگر، بر
اساس آن مسئله که آن جنبه ربط و جنبه تعلق اشیاء
به اصل وجود است. این دستی که الان دارد کار
انجام می‌دهد وقتی که انسان نگاه کند این دست الان
دارد قدرت خدا را نشان می‌دهد. چطور این که
فرض کنید که اگر یک شخصی دستش را حرکت
بدهد، به شما نگاه کند، مطلبی را می‌گوید گوش
می‌کند، از این شنیدن از این توجه از این حرکت، ما
پی می‌بریم به یک مسئله‌ی دیگری، ما پی می‌بریم بر
این که این شخص که الان دارد دستش را حرکت
می‌دهد زنده است چون آدم مرده حرکت نمی‌کند و
وقتی می‌بینیم دستش را دارد به یک سمتی حرکت

[می دهد که] لیوان آب را بردارد می گوئیم نیتی دارد اراده‌ای دارد، ما که نیت و اراده‌ی او را نخواندیم، نیت و اراده‌ی او در نفس او تحقق پیدا کرده ولی این که شما این مسئله را می فهمید به واسطه‌ی این حرکت [است] پس این حرکت خودش مبین است و خودش موصّف است و خودش مظهر است و خودش موضح است توضیح می دهد آن نیت محرک را، آن شخص را، توضیح می دهد آن اراده‌ای که فرد نسبت به یک عمل می خواهد انجام بدهد.

لذا بعضی‌ها وقتی که یک کاری می خواهد انجام بشود زودتر پیشدستی می کنند، فرض کنید که یک شخصی می خواهد برود یک نفر را به قتل برساند همین که دست می کند آن هفت تیر را بردارد، فوراً آن شخص پیشدستی می کند و قبل از این که او بخواند تیراندازی کند او تیراندازی می کند، این برای چیست؟ خب نیتش را که نگفته که من می خواهم این کار را انجام بدهم زبانش هم که بسته است پس از

کجا فهمیدید؟ از این که الان در این موقعیت با این شرایط این حرکت نشان دهنده‌ی مراد اوست نشان دهنده‌ی نیت اوست، نشان می‌دهد، این حرکات همه بیان کننده‌ی اوصاف و اسماء و خصوصیات آن ذاتی هستند که این حرکت متدلی و متکی به او است. آن چه را که ما انجام می‌دهیم در این دنیا، همه‌ی این‌ها مبین هستند همه‌ی این‌ها مشیرند اشاره می‌کنند نیت ما به واسطه‌ی صحبتی که می‌کنیم به واسطه‌ی نگاه‌هایی که می‌کنیم به واسطه‌ی حرکاتی که انجام می‌دهیم، آن نیاتی که کسی مطلع نیست تا حدودی برای افراد روشن و مشخص می‌شود.

پس این حرکتی که الان دارد انجام می‌گیرد این حرکت در ارتباط با ذات شخص توجیه پیدا می‌کند شناخته می‌شود مشخص کننده آن مسائل باطن و مسائلی است که برای همه‌ی افراد، آن مسائل مشخص نیست. کارهایی را که انسان انجام می‌دهد این معنا را می‌رساند از صحبتی که شخص می‌کند شما می‌توانید به میزان صدق و کذب او پی ببرید از

کیفیت ترکیب عبارات شما می‌توانید پی ببرید که این شخص تا چه حد در کلامش صادق است؟ کسی که می‌خواهد بیاید سر کسی کلاه بگذارد از صحبت‌هایش معلوم می‌شود البته اگر آن شخص مخاطب زرنگ و رند باشد و الا همچنین کلاه تا نافش هم می‌رود و پایین‌تر که اطلاع پیدا نمی‌کند سال‌های سال می‌گذرد ده‌ها سال می‌گذرد سال‌ها می‌گذرد یک‌دفعه انسان می‌فهمد عجب کلاهی آمد سرش، این‌که این حرف‌های قشنگ را می‌زد در پس این حرف‌ها چه نیاتی داشت و او خبر نداشته، حرف زیبا بوده حرف قشنگ بوده دیگر این‌جا مطالب خیلی هست این‌که می‌گویند خلاصه به هر کسی نباید انسان رو بیاورد باید انسان متوجه باشد که کلامش را از چه شخصی بگیرد، چه بسا در پس هر عبارتی شیطانی نهفته برای اغوای انسان و انسان اطلاع ندارد و به دام او می‌افتد، این‌ها همه برای این است که بالاخره خود شیطان هم برای جذب قلوب راه‌هایی دارد سیره‌هایی را انتخاب می‌کند اسوه‌هایی را برمی‌گزیند روش‌هایی را به کار می‌گیرد.

گاهی با انسان می‌خندد تواضع می‌کند در مقابل انسان بلند می‌شود، بله این‌ها همه چیز است، احترام می‌کند به منزل خود دعوت می‌کند در مجالس از او تعریف می‌کند در سخنرانی‌ها از او تعریف می‌کند این طرف و آن طرف او را مورد ستایش قرار می‌دهد کم کم این دل جذب می‌شود، عجب آدم خوبی است بین چه آدم خوبی است، دارد از من پیش فلان کس تعریف می‌کند فلان جا، نمی‌داند که چه نقشه! این‌ها همه نقشه است، نقشه آقا جان! نقشه، همه‌ی این‌ها خط و خطوطی است که طبق برنامه، قدم به قدم، این دارد روی آن نقشه حرکت می‌کند و جلو می‌رود، جانماز جلوی او آب می‌کشد و هزارتا کار انجام می‌دهد بر حسب خصوصیات آن شخص.

یک نفر آمده بود از یک کسی پیش من
تعریف می کرد که این بسیار آدم متواضعی است و
آدم چه است، با این که من پزشک بودم و خلاصه از
این مسائل دینی خیلی اطلاع نداشتم وقتی رفتم پیش
او خیلی با من گرم گرفت، خندید با من تفقد کرد،
گفتم عزیز من! آیا اگر من هم پیش او می رفتم و
همین مطالبی را که شما می گفتم می گفتم یا حتی
پایین ترش را، همین طور ما را تحویل می گرفت یا با
دوتا اردنگی عرض کنم که از آن محله و از آن زمین
به آسمان پرتاب می کرد؟ نه! چون تو اهل علم
نبودی، تو را تحویل گرفت اگر یک شخصی مثل
خودش می رفت و با او راجع به یک قضیه صحبت
می کرد چنان بر می تافت که در همان جمله اول
می بست مطلب را و به جمله دوم نمی گذاشت
برسد! ای بابا این حالیش نیست حالا یک خورده
سرش را چیز بکنیم و با او بخندیم و اینها، آدم
معروفی است و دلش را هم به دست بیاوریم و بعد
هم از ما تعریف و تمجید.

نه جانم! شیطان برای هر مسئله ای راهی دارد

برای جذب هر شخصی مسیر و پرونده و نقشه‌ی
مختص به خود او را دارد و باید انسان متوجه باشد
که آن مطلبی که دارد پیش می‌آید آن بر اساس چه
هدفی است؟ و قضایایی که دارد....؟ این همه
بزرگان آمدند تأکید کردند که آقا هر جایی نروید، به
هر کسی سر نسپرید به هر کسی تسلیم نشوید برای
چیست؟ خب برای همین است دیگر آقا! برای
همین مسئله است. آمدند گفتند با او باید هم صحبت
بشوید در سفر همراه او بروید در حضر باشید در
مرضش باشید در سلامتی او باشید در خفا باشید در
علن باشید در اطوار مختلف حالات مختلفش را
بررسی کنید وضعیتش را ارزیابی کنید تا این که
متوجه بشوید این شخص در چه موقعیتی است.

یک بنده خدایی بود یک وقتی خیلی....،
همه تصورشان این بوده بر این که خب یک آدمی
است که رعایت اخلاق را می‌کند رعایت آداب را
می‌کند رعایت چه را می‌کند، در صحبت، در این
طرف، رفت و آمد، من می‌دانستم که این‌ها همه فیلم
است تئاتر است بازی و همین و غیر از این چیزی

نیست. تا این که یک روز در یک جایی بودیم بعد از ظهری بود آن شخص با زن و بچه اش می خواست برود در جایی و اتفاقاً گذر ما افتاده بود در همان کوچه، من از دور یک مرتبه متوجه شدم که آن شخص دارد می آید و با زن و بچه اش قصد جایی را دارد، حرکاتی که خب کوچه کسی نبود و تنها و این ها، همین خودشان بودند دیگر حرکاتی که من از دور مشاهده می کردم در آمدن و صحبت کردن با این ها، از یک مرد عاقل خیلی مستبعد می آمد و غریب بود که یک آدم فرض کنید که، حالا درست است که زن و بچه ی آدم [هستند] ولی آدم هر کاری که جلوی آنها نمی کند دیگر، آخر بالاخره هر چیزی حساب و کتاب دارد.

ولی این، حرکاتش طرز صحبت کردن او،
طرز این چیزها، خیلی برای من عجیب بود که حالا
این مثلا چطوری صحبت می کند مثلا حالا چه،
خب دیدید یک کسی بخواهد خیلی جلف، جلف و
خیلی مادون شأن یک نفر در یک سن مثلا کذا، همین
که از دور در فاصله‌ی پنجاه متری یکدفعه چشمش
به من افتاد، یکدفعه دیدیم چنان شق و رق و دق و
نمی دانم این‌ها، سیخ مانند میخ، همین طور گویا اصلا
آسمان را بر سرش کوبیدند، این اصلا رنگش پرید،
لابد فهمید که ما بالاخره چشممان می دیده دیگر،
همچنین خیلی مؤدب و آرام، دیگر قدم‌ها به
شمارش افتاده بود حرکات خیلی نظم یافته بود ادا و
اطفار، ادا و اطفار در ملاء عام گشته بود و در مرآ و
پشت دوربین و این‌ها شده بود، تا این‌که به ما
رسیدند حالا ما وقتی دیدیم قضیه این طور است حالا
خواستیم که بنده خدا ناراحت نشود یکدفعه فوری
برگشتیم، از همان راهی که آمدیم برگشتیم که حالا
برخوردی چیزی نباشد هان؟ قضیه روشن؟

حالا اگر از همه‌ی افراد یک [نظر] سنجی

بکنید من که اسم نبردم حالا شاید کسی ذهنش هم به جایی نرفته، مقصود بیان مطلب است، بیان کلی قضیه است یک نظرسنجی، بالاخره از افرادی که در آن جا باشند [می‌گویند] عجب آدم مؤدبی است عجب آدم بانظمی است عجب آدم با چیزی است! خب افراد این مطلب را ندیدند، بسیار خب، آن‌ها طبق نظرشان طبق وضعیتشان طبق دیدگاهشان طبق برخوردشان از دور، راجع به یک شخصی یک نظری می‌دهند و بعد هم بر اساس آن نظر، راجع به مطالبش یک آثاری را هم مترتب می‌کنند حالا اگر یک شخصی مانند من این قضیه را ببیند خب ما که می‌شناختیم ما که از قبل می‌شناختیم که این‌ها همه فیلم و تئاتر است ما که نیاز به دیدن این مطلب نداشتیم حالا اگر یک کسی تا این را می‌دید چه می‌شود؟ یکدفعه دیدگاه جور دیگری می‌شود، هان! دیگر هر حرفی را نمی‌شود پذیرفت دیگر هر چیزی که از این شخص سر بزند نمی‌شود قبول کرد چرا؟ چون کسی که در این شاکله است در این وضعیت هست در این موقعیت هست، با آن کسی که دارای

نفس مستقر و متین و وزین و روی حساب، کار روی حساب است نفسش روی حساب است برنامه‌اش روی حساب است، چیست؟ تفاوت دارد. خیلی‌ها این‌طور هستند خیلی افراد، خیلی از اشخاص، بخصوص آن افرادی که جنبه‌های اجتماعی هم دارند الی ما شاء الله، آن‌هایی که همه‌یشان دائما در حال، کل یوم هو فی شأن، این‌ها مُظهِرِ اسمِ تغیرِ شأنِ پروردگارند.

هنرپیشه به چه کسی می‌گویند آقا؟ هنرپیشه به آن کسی می‌گویند که خودش را فراموش کند و شخصیت دیگری را به جای شخصیت خودش بگذارد، این می‌شود هنرپیشه. البته این هنرپیشه‌ها شخصیت خودشان هم تقریبا می‌خورد به همان‌ها، چون تا نخورد نمی‌رود هنرپیشه بشود، یک آدم متین

وزین که نمی آید حالا فیلم هم که باشد، بیاید ادا دریاورد صدای گربه دریاورد صدای خرس دریاورد و نمی دانم بازی دریاورد و از این کارهایی که، این که خلاصه خلاصه بی هیچی نیست، یک چیزی در ته قضیه هست، هر کسی را خدا بهر کاری ساخته است این هم حالا فرض کنید که! پدر من بلند می شود بیاید هنرپیشه بشود؟ مرحوم آقا؟ یا مثلا فرض کنید که شما را می گویم، خودتان، حالا آن که مقام و خصوصیتی دارد [، کسی از] شما بلند می شود برود ادا دریاورد؟ دلگک بازی دریاورد؟ حالا البته خب اینها برای بالاخره مردم این طور می پسندند و گاهی اوقات می گویند که خب اینها جنبه‌ی آموزندگی هم دارد دیگر، در بعضی موارد، حالا برای بعضی‌ها ولی علی کل حال این یک کاری است که از هر کسی بر نمی آید، این یک مطلبی است که از عهده‌ی هر کسی بر نمی آید.

انسان به طور کلی شخصی است، چون اگر انسان بخواهد در شخصیت خودش نقش بازی کند خراب می کند خراب می کند من یک وقتی یک

مقاله‌ای می‌خواندم خیلی مقاله‌ی جالبی بود مقاله راجع به هنرپیشگی و کیفیت و این‌ها بود البته خوب مقصودم مسائل روانی و این‌ها بود، یک رشته‌ای را من داشتم یک وقتی چیز می‌کردم خوب راجع به این قضیه هم در آن بود راجع به این مسائل هم در آن بود که چطور انسان می‌تواند تغییر شخصیت بدهد یعنی از یک شخصیت به شخصیت دیگر البته یک بیماری روانی داریم که [در] این بیماری انسان دارای شخصیت‌های متفاوتی می‌شود دو شخصیت می‌شود و خیلی بیماری صعب‌العلاجی است و بعضی می‌گویند که علاج ندارد اگر خیلی شدت پیدا کند، یعنی انسان در یک ساعت دارای یک شخصیت می‌شود با یک خصوصیات روحی، در ساعت دیگر به طور کلی شخصیت او عوض می‌شود به نحوی که اصلاً از آن شخصیت قبلی هیچ‌گونه اطلاع ندارد اصلاً به طور کلی فراموشی برای او پیدا می‌شود که این اصلاً که بوده و چکار کرده و اصلاً به طور کلی! یعنی یک انسان تبدیل به انسان دیگر می‌شود با اعمال و کارهای متفاوت.

یک وقتی من یک قضیه‌ای را می‌خواندم در همین رابطه که یکی از همین هنرپیشه‌ها و بازیکنان خارج و این‌ها داشت [با] یک قطار مسافرت می‌کرد، یک شخصی یا یک زنی در آن‌جا نشسته بود در مقابلش، خب این را می‌شناخت، راجع به نقش او شروع کرد با او صحبت کردن که شما چطور می‌توانید نقش مثلاً یک شخصی را به این نحو بازی کنید و چطور می‌شود که فرض بکنید که انسان می‌تواند خودش را در آن موقعیت قرار بدهد و این‌ها؟ راجع به این قضیه از او سوال کرد. این وقتی که برای او توضیح می‌داد راجع به این که انسان باید در خودش یک تغییراتی به وجود بیاورد یک دگرگونی‌هایی به وجود بیاورد وضعیت خودش را عوض کند و برود و کم کم خب این هنرپیشه و

بازیگری هم بالاخره فوت و فن دارد کلاس دارد
که چطور انسان بتواند تغییر ماهیتی بدهد در
افکارش در صفاتش در کارهای خودش و موقعیت
خودش را پس و پیش کند با موقعیت آن موردی که
باید برای او بازی در بیاورد این [زن] خوب متوجه
نمی شد [آن هنرپیشه] گفت حالا من برای شما یک
مثال می زنم تا [با] این مثال متوجه بشوید. بعد
شروع کرد از توی ساکش از توی آن چمدانش یک
حوله درآورد گفت این چیست؟ نشان داد به او،
گفت این حوله است گفت من حالا این حوله را
تبدیل به یک بچه می کنم و شما نگاه کن که این قضیه
چگونه به این کیفیت شکل پیدا می کند، شروع کرد
حوله را جمع کردن و این طرف کردن و آن طرف
کردن و در عالم خودش شروع کرد حرف زدن که او
هم بفهمد و این حرف ها، گفت این سرش است این
حالا پایش است حوله حوله بود بعد این حوله را این
طرف و آن طرف کرد بعد شروع کرد صدا درآوردن!
گفت چرا داری گریه می کنی؟ اصلا همین طوری!
بازی بازی! تئاتر چیست؟ فیلم همین است! بازی!

تمام ما آقا همه مشغول بازی هستیم، آن‌هایی که دارند این فیلم‌ها [را] تماشا می‌کنند هیچ خبر دارند هیچ خبری نیست؟ یکی درآمد در کله‌ی او یک چیزی [آمده،] اوهام و تخیلات و این‌ها را ترکیب کرده مونتاژ کرده سر هم، برداشته روی کاغذ آورده و آن یکی هم دارد اجرا می‌کند یک چند نفری آمدند اجرا کردند و یک پولی بگیرند و یک نانی برای زن و بچه‌ی خود ببرند هیچی ته این قضیه نیست. بعد آن وقت این شروع می‌کند صحبت کردن با آن، این بود این بود آن بود این طور، ای کاش الان این کار را انجام بدهد، فلان، رنگش قرمز می‌شود این‌ها که نشستند رنگشان قرمز می‌شود شروع می‌کنند صحبت کردن داد بیداد فلان تجزیه تحلیل، بنده یکی از علما را که الان فوت کرده است سراغ دارم علمای مهم یکی از چیزها که این تا ساعت یک بعد از نیمه شب می‌نشست فیلم تماشا می‌کرد و بعد برای دیگران هم توضیح می‌داد که آن مقصود این بود! نه اشتباه می‌کنید نمی‌فهمید نگاه کن بین آن چه گفت نگاه کن بین چکار کرد و این حرف‌ها هی

هی این حالا هشتاد سال سن گذشته، هیچ و این‌ها همان‌هایی که بودند که به مرحوم پدر ما ایراد می‌گرفتند، این‌ها یک عده صوفیه هستند! صوفیه! بله کنار نشستند و از جامعه خبر ندارند و....! جنابعالی خیلی خبر دارید؟ مفسر فیلم‌های چه می‌دانم رقاصه‌های خارجی و نمی‌دانم چیزها....! جنابعالی خبر از جامعه دارید؟ خب الحمدلله که شما صوفی نیستید و مسیر شما مسیر اهل بیت است، لابد موسی بن جعفر هم اگر مثل شما بود از مسجد که برمی‌گشت تا ساعت یک می‌نشست این‌ها را یکی یکی توضیح می‌داد که بچه‌ها بنشینید برای شما بگویم که آن رقاصه با آن سر و کله‌ی لخت الان دارد چکار می‌کند و آن مرد دارد چکار می‌کند این کار را می‌کند! موسی بن جعفر و امام رضا هم اگر بودند مثل شما می‌نشستند این کار را می‌کردند! این‌ها متابعان آل محمد هستند، یعنی دنبال.... آن وقت امثال پدر ما صوفی و منعزل از دنیا و به کار جامعه هم کاری ندارند و نمی‌دانم

به این مسائل اصلاً چیز نیستند و هی مشغول نوشتن مطالبی که خیلی برای جامعه مفید نیست! این‌ها را بنده می‌شنیدم آن موقع‌ها! بنده آن موقع می‌شنیدم نامه‌هایی که می‌آمد برای ایشان بنده آن نامه‌ها را می‌خواندم مطالعه می‌کردم و از مسائل اطلاع پیدا می‌کردم.

این آقا این حوله را به صورت بچه، شروع کرد با او ور رفتن و بالا انداختن و پایین انداختن و بچه شروع می‌کنند کم کم گریه کردن، شروع می‌کند هی می‌گوید آرام باش چرا آرام نیستی؟ تازه عوض کردم چرا نمی‌دانم آن جوری می‌کنی؟ شیر دهانش می‌گذارد، خلاصه پستانک دهانش می‌گذارند هی چیز می‌کند آرام باش این هم گریه می‌کند عصبانی می‌شود ناراحت می‌شود می‌گوید دِ می‌گویم آروم باش، بلندش می‌کند حوله را بزند زمین، یکدفعه یارو می‌آید دستش را می‌گیرد که تو را به خدا....!

بلند می‌کند این بچه را که بکوبد به قطار، یکدفعه او می‌پرد و دستش را می‌گیرد که چکار داری می‌کنی؟ نکن نکن بچه را می‌کشی! بعد یکدفعه این می‌نشیند

قشنگ و آرامش پیدا می کند و می گوید کو بچه؟ این

همان حوله است، حوله! گوش دادید؟

ما عین همان هستیم عین همان خانمی که در

قطار نشسته و حوله را به جای بچه اشتباه گرفته، عین

همان، توی همان احساسات توی همان تخیلات

توی همان هوا، در همان ..! چه؟ شخصیت را

جایش را عوض کرده، به جای حوله بچه گذاشته و

طرف هم قبول کرده پذیرفته و عکس العمل نشان

می دهد عکس العمل نشان می دهد بلند می شود

دستش را می گیرد، می گوید نکن! بچه را نزن زمین!

می دانید؟ این طور شیطان می آید افکار ما را در اختیار

می گیرد این قضیه شوخی نیست یک چیزی را شما

راجع به دجال شنیدید که در آخرالزمان دجال می آید

آن افرادی که برای او چیز هستند آن ها را در اختیار

می گیرد و نفوس آن ها را به سمت خود می کشد و

افکار آن ها را در مسیر قرار می دهد، ما وقتی

می خوانیم می گوئیم مگر می شود؟ مگر می شود افراد

بیایند و این ها فکرشان به یک سمتی برود؟ خب

این ها که نماز می خوانند روزه می گیرند در مجالس

هستند در مجالس آقا شرکت می کنند، نه مجالس
خلاف، مجالس ماه رمضان می روند مجالس عاشورا
می روند مجالس وعظ می روند مجالس اینها
می روند چطور می شود که اینها منقلب می شوند؟
چطور می شود اینها برمی گردند؟ چطور می شود
آنها به آن افکار حرکت می کنند و به آن سمت
حرکت می کنند؟ چطور می شود؟ کاری ندارد آقا،
مسئله مسئله‌ی چرخش تبلیغات و برگرداندن
واقعیت‌ها به غیر واقعیت و غیرواقعیت را به واقعیت،
فوت و فن

دارد حساب و کتاب دارد.

چطور یک قضیه را برگردانیم به یک قضیه دیگر، خلافی اتفاق افتاده جوری بیاییم و این مسئله را نمایش بدهیم کأنّ این قضیه درست است و باید هم اتفاق [بافتد] و قضیه این طور نبوده و جور دیگری بوده وقتی می روند پیش قاضی و شهادت می دهند، قاضی چکار باید بکند؟ آیا هر کسی که آمد شهادت داد بپذیرد یا نه؟ یک کسی شهادت می دهد بعد این را از آن افراد دیگر جدا می کند می رود از او [می پرسد،] می گوید قضیه چیست؟ پرس، بالا و پایین، خصوصیات، همه را یادداشت کند بعد یکی دیگر را صدا کند بعد به آن یکی پلتیک بزند، آن رفیقت غیر از این گفت تا ببیند آیا مسئله یکی است یا تبانی شده و شهود کذب و به ظلم و شهادت به زور در این جا واقع شده، هان! اگر نگوئیم یک قاضی از اول پرونده را بدون شهادت خودش بسته و امضا هم کرده و همه اش کلک است! اگر نگوئیم، نه! حالا یک قاضی پیدا شد، بالاخره در این کوره قمر و منظومه‌ی شمسی که می خواهد حکم درست بکند.

هان؟ این جوری که نمی‌شود.

شاهد می‌آید طرف نگاه می‌کند می‌بیند به!

ظاهر آراسته، مؤمن، اهل عبادت اهل صدق، در میان

مردم از موجهین و از رؤس بلاد و از افراد مورد

اطمینان، هر کسی که باشد می‌پذیرد هر کسی باشد

قبول می‌کند ولی نه! باید این طرف بکند برود سوال

بکند تا [مطلب کاملاً روشن شود].

قضیه یادم آمد الان از خدا رحمت کند

مرحوم آقای بیات، دوست قدیمی و از پیران، ایشان

می‌گفت که داشت این قضیه را برای مرحوم آقا

تعریف می‌کرد من هم نشسته بودم می‌گفت یک سفر

با مرحوم انصاری رحمت الله علیه رفتیم برای

زنجان، دیدن آن مرحوم حاج ملا آقا جان زنجان که

ایشان در زنجان بود و خیلی اهل توسلات و این‌ها

بود ولی با عرفان و مکتب توحید میانه نداشت و

مخالف بود با ایشان، مرحوم آقای انصاری یک

زمانی با ایشان رفیق بودند ولی بعد که ایشان سر به

مخالفت و این‌ها برداشت دیگر از او جدا شدند و

دیگر تا آخر عمر ارتباطی نداشتند، قبل از این که این

مسئله اتفاق بیافتد ایشان می گفتند ما یک سفری از همدان با مرحوم آقای انصاری رفتیم زنجان، یک روز به اتفاق حاج ملا آقا جان رفتیم برای دیدن یک خانه‌ای در زنجان که نمی دانم الان هست یا نیست آن منزل منزل مرحوم حاج ملا قربانعلی زنجان‌ی که مردی بود بسیار بزرگ و بسیار عالم و می شود گفت از شاگردان درجه یک شیخ انصاری بوده و بسیار مرد بزرگ و صاحب نفسی بوده.

من این قضیه را که الان خدمت شما نقل کنم از حضرت آیت الله شبیری زنجان‌ی حفظه الله و ادام الله ایام حیاته، شنیدم، همین آقای شبیری زنجان‌ی که ایشان الان هم هستند، وقتی من این قضیه [ی

رحوم آقای بیات] را برای ایشان نقل کردم ایشان هم این قضیه را راجع به مرحوم حاج ملاقربانعلی زنجانی نقل کردند که [حکایت] از سیطره‌ی علمی و احاطه و تطلع [ایشان می‌کرد]. [افرادی که به ایشان مراجعه می‌کردند چون محل مراجعه‌ی [مردم] زنجان بودند عالم زنجان بودند دیگر و حکم جاری می‌کردند و احکام جاری می‌کردند و فرد شاخصی بودند در آن بلاد و این‌ها، می‌گفتند که دأب ایشان این بود وقتی که کسی مسائلی از ایشان سوال می‌کرد نامه‌ای می‌نوشت و سوالات و احکام فقهی، وقتی ایشان قلم را می‌زد بر مرکب، [این‌طور نبود] که اول صورت مسئله را بخواند بعد فکر کند [و بعد] قلم را بزند، وقتی که قلم را می‌زد به مرکب، صورت مسئله را که می‌خواند پشتش هم فوری جواب را دیگر می‌نوشت، دوباره قلم را می‌زد به مرکب، صورت مسئله را می‌خواند و جواب را می‌نوشت، دیگر فکری [نمی‌کرد]، این که بزند و [بعد فکر بکند و] پاسخ آن سوال را بدهد. این‌قدر ایشان احاطه‌ی علمی داشت و تطلع ایشان نسبت به احکام و فروع

قوی بود که اصلاً به فکر کردن نمی‌رسید، می‌زد قلم را و تا صورت مسئله را می‌خواند پشتش هم همان جا قبل از آن که جوهر خشک بشود جواب را ایشان می‌نوشتند.

مرحوم آقا میرزا حسن نجم آبادی در طهران که از افضل شاگردان مرحوم شیخ انصاری بود، ایشان از علمای درجه یک، ردیف مثلاً میرزا حسن آشتیانی بود در طهران و این‌ها، در زمان حاج ملاعلی کنی و بعد از حاج ملاعلی کنی از علمای خلاصه تراز اول بود، ایشان وقتی این قضیه را شنیده بود گفته بود که من باید ایشان را یک امتحان کنم بینم که این مسئله‌ی تظلع او به چه کیفیت است؟ چند مسئله را مطرح کرده بود، خب دیگر آن علما بزرگان فقها مسائلی که مطرح می‌کنند مسائل خیلی مشکله‌ای بود حالا در چه زمینه نمی‌دانم و ایشان هم نگفتند داد به یک شخص و گفت که این را ببر و برگردان، به اعتقاد ایشان جواب هر سوالی چند روز وقت می‌گرفت، عبارت ایشان این بود که پاسخ هر سوالی را که ایشان کرده بود حداقل چند روز برای

فقیه وقت می گرفت تا به کتب مراجعه کند و مدارک و این‌ها، آن شخص رفت زنجان و بعد از دو یا سه روز برگشت گفت هان بردی؟ چکار کردی؟ هنوز نرفتی؟ گفت رفتم، کجا رفتی؟ گفت رفتم زنجان دیگر، گفت رفتی زنجان؟ خب سوال‌ها را دادی چرا نماندی جوابش را بگیری؟ گفت این هم جوابش، گفت این جواب سوال‌های من است؟ گفت بله! این یک فکری کرد و گفت این کسی که این جواب‌ها را داده من باید بخوانم یا نابغه است یا دیوانه است، از این دو حال خارج نیست، یا باید آن چنان نبوغی داشته باشد یا این که اصلاً مجنون است. وقتی که نگاه کرد دید همه‌ی جواب‌ها درست است، تمام جواب‌ها درست است. گفت خب چه جوری

ایشان جواب داد؟ گفت من وقتی که رفتم این را به ایشان نشان دادم این قلمش را طبق معمول، آن قلم نی‌ای که با او در جوهر می‌زد، زد در آن [جوهر،] تا نگاه کرد یکدفعه ایستاد، این با سوال‌های قبلی تفاوت دارد، ایستاد یک فکری کرد دوباره قلم را زد و نوشت، رسید به سوال دوم دوباره قلم را زد این صورت سوال و مسئله را که فکر کرد دوباره شروع کرد یک فکری کردن، خشک شد دیگر، همین که چند ثانیه گذشت، دوباره قلم را زد تا این که جواب هر پنج تا را نوشت و داد به من و گفت بفرمایید. این یک همچین مردی بود، از نظر علمی و از نظر احاطه‌ی علمی همچین شخصی بود خلاصه.

ایشان می‌گویند برویم این منزل را ببینیم البته منزلش منزل سوخته‌ای بوده، چون ایشان در زمان مشروطه بود و یک داستان هم راجع به آن مسئله مشروطه است، جزو مخالفین مشروطه و مشروطه خواهان بود. آن‌ها آمدند و تهدید و این‌ها کردند فایده نکرد تا این که سه نفر می‌آیند از همین مشروطه

خواهان در منزل ایشان و در جیب این‌ها از این وسایلی بوده که برای تخریب آن منزل و این‌ها گذاشته بودند در جیبشان و این‌ها. می‌آیند و با ایشان صحبت می‌کنند و خب ایشان نمی‌پذیرد و می‌گوید ما راه خودمان را می‌رویم و کار خودمان [را می‌کنیم] و کاری به این حرف‌ها نداریم، نه به او کار داریم [و نه به این کار داریم،] ما نه دنبال مشروطه هستیم و نه دنبال این استبدادی‌ها و سلطنت خواه‌ها [، طرف‌دار] هیچ کدام از این‌ها نیستیم داریم کار خودمان را انجام می‌دهیم. قصد آن‌ها بر این بوده که ایشان را در همان جا اگر پذیرفت فبها، اگر نپذیرفت همان جا ایشان را از بین ببرند، از بین ببرند و بیایند بیرون. وقتی دیدند ایشان نمی‌پذیرد بلند شدند آمدند بدون این که اقدام کنند و فراموش کرده بودند که در جیبشان از این وسایل مخربه و هدم کننده و این‌ها گذاشته بودند، وقتی می‌آیند بیرون، یکدفعه ایشان رو می‌کند به همان که در جیبش چندتا از این [وسایل گذاشته بود،] گفت چندتا نارنجی شما برای ما آوردی فراموش کردی به ما بدهی! این دست کرد دید دو یا

سه تا پرتقال نارنج در جیبش است گفت بفرمایید
قربان، این هم گرفت و [گفت] خیلی ممنون و خیلی
متشکر! نارنج‌ها را گرفت و گذاشت روی طاقچه و
گفت حالا بفرمایید بروید! این هم یک قضیه. ولی
ایشان را گرفتند و تبعید کردند دیگر برای نجف و
مدتی در نجف بود و بعد هم ایشان را مسموم کردند
و با مسمومیت و سم ایشان از دنیا رفت و منزلش را
هم آتش زدند.

که مرحوم آقای بیات می‌گفتند وقتی که ما
رفتیم، منزلش نیم سوخته بود و اتاق‌های او پیدا بود
که اصلاً تخریب کرده بودند. ایشان می‌گفتند که
هنوز آثار و آن نورانیت از آن منزل هویدا بود، آثار
آن نورانیت و این‌ها را ما مشاهده می‌کردیم. این
مرحوم آخوند ملاقربانعلی ایشان خب محل رفت و
آمد

بود. یک روز در منزل نشسته بود این قضیه را مرحوم حاج ملا آقا جان برای مرحوم آقای انصاری نقل کردند که ایشان هم به اتفاق بودند می گفتند که خادم مرحوم ملا قربانعلی این قضیه را برای من گفت، خادم ایشان هم از افراد خیلی معروف بود از تجار معروف زنجان بوده فرد عادی نبوده یک مرد خیلی معروفی بوده متدینی بوده صاحب مکتبی بوده، آمده آنجا خدمت ایشان را هم می کرده، افراد می آمدند چای می برده نمی دانم تنظیم می کرده نظیف می کرده کارهایش را انجام می داده ولی مرد خیلی معروف و صاحب مکتبی هم بوده مرد موقر.

می گفت یک روز درب منزل را زدند من دیدم که چند نفر آمدند افراد همه از متدین آثار صلاح از سیمای آنها پیدا بود، آمدند وارد منزل شدند و گفتند که ما راجع به یک قضیه ای می خواهیم بیایم چیز بکنیم و ایشان هم در اندرونی بودند آمدند، گفتند که فلان کس از دنیا رفته و این هم سند و اینها برای املاکش و اموالش و اینها، به اصطلاح سندهایی تنظیم کردند که چه وصیتی کرده که به کی چه مالی

بدهید و ظاهراً مسئله به نحوی بوده که به خاطر مطالب و خصوصیات دیگر، به نظر می‌رسیده که چیزی به ورثه‌ی آن شخص نمی‌رسیده، با آن سندی که آن‌ها آورده بودند و ارائه داده بودند. ایشان هم او را نگاه می‌کند و آن افراد را همه به شهادت می‌طلبند و همه هم شهادت می‌دهند که بله ایشان یک همچنین قضیه‌ای را [مطرح] کرده و پیش ما شهادت داده که فلان ملک مال این است و فلان ملک مال آن است و به افراد مختلف این اموالش را تقسیم کرده بود. ایشان هم حکم می‌کند و مهر می‌کند و سند را به آن افراد می‌دهد و می‌روند. فردا صبح خادم می‌بیند که در زدند وقتی نگاه می‌کند می‌بیند که یک زنی آمده و یک طفلی هم در بغلش است، می‌گوید من با ایشان کار دارم، می‌گوید بفرمایید، می‌آید می‌نشیند و ایشان هم می‌آیند و می‌گویند که خب کار شما چیست؟ آن زن طفل را می‌گذارد در جلوی ایشان، طفل شیرخواری بوده، می‌گذارد و می‌گوید آن افرادی که دیروز آمدند در این جا و گواهی دادند بر فلان قضیه، این مسئله مربوط به شوهر من است

که تازه از دنیا رفته و تمام آن‌ها شهادت به کذب دادند و تهمت زدند و سندی که آوردند و شما امضا کردید آن سند جعلی بوده است، و آن اموال مال این طفل شیرخوار است، من آمدم در این جا به شما بگویم و بروم! این رو می‌کند به آن زن می‌گوید چه می‌گویی؟ این افرادی که آمدند در این جا همه از وجوه مؤمنین بودند از افرادی بودند که معروفند به ایمان، گفت من دیگر مطلب را گفتم شما دیگر خود دانید! همین که آمد طفل را بردارد گفت ضعیفه بایست، گفت برو شما بیرون، آن زن را از اتاق بیرون کرد.

اتاقی بود که دوتا [در] داشت از این درهایی

که تو در تو بودند، این خادم می‌گوید من از پشت

شیشه داشتم نگاه می کردم این قضیه را، می گفت
ایشان این طفل را گذاشت جلو و یک چیزی خواند
من نفهمیدم چی خوانده، دست گذاشت روی
پیشانی بچه، گفت بگو آن چه را که واقعیت امر است
و قضیه‌ای که این‌ها شهادت به کذب دادند، می گفت
دیدیم این بچه به صدا درآمد و به نطق درآمد گفت
بله این سند مربوط به پدر من بوده و این‌ها سند را
جعل کردند و همه‌ی این‌ها شهادت به کذب دادند و
آن سندی که سند اصلی است پیش این‌ها است و
این‌ها او را مخفی کردند و این سند در منزل فلان
شخص در فلان صندوق است در صندوق را باز کنید
یک محفظه‌ای در آن جا هست آن سند اصلی در
آن جا است و بقیه‌ی این [سندها جعلی است] ایشان
گفتند بسیار خب و به آن زن گفتند بیا و بچه‌ات را
ببر بعد به آن زن گفتند شما فردا ظهر برگرد این‌جا
من با شما کار دارم، فردا صبح که می شود ایشان آن
چند نفر را صدا می کند و حرکت می کنند به سمت
فلان منزل، می گویند می رویم فلان منزل، می روند
آن جا و در منزل را باز می کنند و دیگر کم کم یکدفعه

آنها! چیست قضیه؟ مسئله فلان است!
می گویند من با فلان صندوق در خانه کار دارم، رنگ
همه‌ی آنها می‌پرد، می‌روند در صندوق را باز
می‌کنند، صندوقچه را باز می‌کنند، صندوقی بوده آن
سند اصلی را می‌بینند که در آن جا است، سند را
ایشان می‌گیرد و حکم می‌کند و آن سند قبلی را
می‌گیرد و پاره می‌کند و به آنها می‌گوید بروید گم
بشوید و خلاصه دیگر اصلا به طور کلی [با] آنها
قطع رابطه ارتباط می‌کند ظهر که این زن می‌آید به
منزل ایشان، آن سند اصلی را به ایشان تحویل
می‌دهد، سندی که اموال و ملک و یا آن زمین یا باغی
که بوده در آن جا نوشته شده بود.

خب حالا ببینید اگر ایشان من باب مثال
دارای یک همچین قدرتی نبود دارای یک همچین
اراده‌ای نبود دارای یک همچین همتی نبود حالا این
همتش این قدر بوده ولی خب بالاخره مسئله‌ی ایشان
با مسئله‌ی اولیای خدا و اینها، تفاوت می‌کند آنها
اصلا از این راهها وارد نمی‌شوند برای این گونه
مطالب، آنها راههای دیگری دارند ولی خب

[ایشان] همین قدر دارای یک همچین یادم
است مرحوم آقا در آن مجلس آقای بیات را تأیید
کردند و گفتند بله ایشان دارای نفس بوده صاحب
نفس بوده نفس قدسی داشته، تعبیر به نفس قدسی
کرده بودند. خب این قضیه مال چیست؟ این قضیه
مال عالم دنیا است مال عالم کثرت است. این بچه‌ای
که الان دارد شهادت می‌دهد چرا شهادت می‌دهد؟
چون بچه در وحدت است چون بچه معصوم هست
این اعمال قدرت می‌کند خودش را به آن نفس این
بچه وصل می‌کند نه این که بچه را به زبان بیاورد، نه!
نفس خود را نزدیک می‌کند به این نفس معصوم بچه،
این طفل و آن‌طور که طفل واقعیت را می‌بیند آن‌طور
این نفسش این واقعیت را تلقی می‌کند، منتهی

دو جور است یا این که فرد صرفاً در مثال این قضیه تبادل پیدا می‌کند یا این که صورت ظاهر پیدا می‌کند و آن فرد هم می‌شنود افراد خارج هم می‌شنوند، دو جور ممکن است این قضیه ظهور پیدا بکند بر حسب اختلاف مراتب شخص یا بر حسب بعضی از مصلحت‌ها که بعضی از مواقع، مصلحت اقتضا می‌کند که یک چیزهایی هم افراد دیگر بفهمند که همچنین خشک و خالی نیست قضیه، مسئله همچنین بی‌هیچی نیست. اگر حالا این قضیه اتفاق نمی‌افتاد من این قضیه را برای رفقا نمی‌گفتم روشن نمی‌شد، این قضیه به این کیفیت در نمی‌آمد. خوب بالاخره این‌ها یک چیزهایی است شاید آن‌ها در عوالم خودشان یک تشخیص‌هایی بدهند، علی‌کل حال ما دیگر به خصوصیات و موارد کار نداریم ولی به یکی از این دو صورت ممکن است این مسئله انجام بشود.

این شهادتی که الان در این دنیا هست آن شهادت بر اساس چیست؟ بر اساس توهم است بر اساس خیال است بر اساس مجاز است. شهادت به

دروغ! شهادت به دروغ! شهادت به دروغ! بعد از
زمان مرحوم آقا بنده در یک مجلسی بودم یک نفر
در آنجا حضور داشت و آن شخص فردی بود که
فلان قضیه را شنیده بود، من وقتی که یک مسئله را
بیان کردم رو کردم به آن شخص، گفتم آقای فلان!
شما این مطلب را شنیدید؟ گفت نخیر بنده نشنیدم!
صاف درآمد دروغ! ببینید ا! چیزى نبود که این
یادش برود، مسئله مسئله‌ی عادى نبود که یادش
برود. چطور ممکن است که انسان به این راحتی به
این راحتی بیاید بگوید نه! یک همچنین مطلبی نبوده
و این دروغ است! من دیگر چه بگویم؟ چه بگویم
دیگر؟ ما که این چیزها را بلد نبودیم دست به پیشانی
بکشیم! پیشانی این نه! پیشانی طفل شیرخوار، نه این
آدمی که سی سال از سنش گذشته صاف صاف در
روی آدم دروغ می گوید، این پیشانی دست کشیدن
که سهل است سنگ پا هم که بکشی این هیچ وقت
نمی آید شهادت به صدق بدهد و واقعیت را بخواهد
بیان کند، آن طفل معصوم شیرخوار بوده که آمده
[واقعیت را بیان کرده.] صاف صلاف به آدم دروغ!

عجب! خیلی عجیب است ها!

آخر تویی که معمومی این روایتها را میخوانی، داری..... تو دیگر چرا؟ خب مسئله روشن است، وقتی مقام مقام نفس باشد دیگر صنف در این جا مدخلیت ندارد صنف در این جا دیگر نمی تواند کار انجام بدهد، حرفها عوض می شود پس و پیش می شود حق ناحق می شود سخنی که باید گفته بشود گفته نمی شود، سخنی که دروغ درمی آید به جایش گذاشته می شود، دروغ درمی آید به جایش گذاشته می شود، برای تثبیت یک مطلب به انواع وسایل متشبه می شویم برای این که فلان قضیه را ثابت کنیم دروغ می گوئیم تهمت می زنیم تا این که بگوئیم فلان قضیه است، فلان کس با فلان کس مرتبط

است! عجب! عجب! عجب! دیگر مسئله تمام است.
فلان کس حالات کذایی دارد! عجب عجب عجب!
پس بنابراین مطلب تمام است. فلان کس دارای یک
همچنین چیزهایی است، از مغیبات خبر می دهد از
..... عجب عجب! فلان کس قدرت دارد شفا
می دهد! فلان می کند! عجب عجب! عجب! همین؟
برای چه؟ به خاطر چه؟ چرا باید دین وسیله‌ی برای
ارضاء هواهای ما قرار بگیرد؟ چرا؟ چرا ما نمی توانیم
صدق را بهترین وسیله و نرده‌بان برای رشد و تکامل
خود بدانیم؟ چه نفعی ما می بریم از این مسئله؟ و چه
ضرری می کنیم از صدق بودن؟ درست بودن؟ آن چه
را که نمی دانیم نگوئیم، آن چه را که در آن شک داریم
نگوئیم.

الان فرض کنید که من باب مثال یک نفر از
افرادی که در همین جا نشستند، از دوستان، با این که
از دوستان هستند، از افرادی هستند که ما [با آنها]
ارتباط داریم، از دوستان هستند، با آنها سلام و
علیک داریم، به صلاح، تقوا و امثال ذلک ما آنها را
می شناسیم، یکی بیاید بگوید آقا! فلان شخص با امام

زمان ارتباط دارد، من همین طوری باید بپذیرم؟ چون این از دوستان من است و چون شخص صالحی است، از دوستان است از رفقا است، فلان، می‌گوییم آقا به چه دلیل این حرف را می‌زنی؟ کی گفته؟ کجا شنیدی؟ خودت دیدی؟ کسی برای تو نقل کرده؟ خود او گفته؟ از کجا راست گفته؟ از کجا اشتباه نکرده؟ از کجا؟

مرحوم آقای انصاری رضوان الله علیه می‌فرمودند در این کتاب نجم الثاقبی که حاج میرزا حسین نوری نوشته راجع به افرادی که خدمت امام زمان رسیدند، نود درصد این مطالب در مکاشفه بوده صورت خارجی نداشته! حالا نمی‌گوییم که مکاشفه دورغ! نه! ممکن است مکاشفه‌ی او راست باشد، اشکال ندارد. مگر امام زمان حتما باید در صورت ظاهر بیاید؟ ممکن است در ظاهر بیاید در مکاشفه بیاید در خواب بیاید اگر قرار بر دیدن است. آن مسائل ولایت و القاء مطالب که نیاز به این حرف‌ها ندارد، آن یک مطلب دیگر است. همین صورت دیدن، خیلی‌ها هستند امام زمان را دیدند، در

خواب دیدند، خیلی‌ها در مکاشفه دیدند، منتهی ایشان فردی است که تشخیص نمی‌دهد یعنی وقتی که برای یک فرد مکاشفه پیدا می‌شود آن چنان این مکاشفه واقعیت دارد که انسان بین حقیقت نفسیه و حقیقت خارجی نمی‌تواند فرق بگذارد خیال می‌کند انجام شده، چطور شما الان می‌بینید رفقایان در کنارشان نشستند؟ برای انسان یک همچنین قضیه و صورتی پیدا می‌شود بدون این که اصلاً صورت خارجی دارد، آن وقت چطور می‌تواند تشخیص بدهد؟

رفقا و طلاب و اهل علم می‌دانند که حقایق علمیه همه ارتباط با نفس مجرد دارد نفس علم مجرد

است و مربوط به مثال است و اصلا صورت
مادی ندارد و مغز فقط یک رابطه و واسطه است،
تمام شد. حقیقت، این که الان شما دارید این
مطلب را می فهمید این یک حقیقت مجرده است
گوش شما واسطه است ولی این صحبت در گوش
نیست، مغز یک واسطه است این صحبت من در مغز
نیست. این حکم یک واسطه را بین نفس و بین افعال
خارجیه که جنبه مادی دارند اعم از امواج که تمام
این ها جهات مادی دارند منتهی خب ماده‌ی آنها
ماده‌ی رقیق و لطیف است و اعم از اشیاء خارجی،
صوت و نور و اطعمه و اشربه و غذا و این گونه
مسائل که آن ادراک و حظ نفسانی و صورت
علمیه‌ای که چه نفس علم و چه انبساطی که مترتب
بر این صورت علمیه است و آن صورت علمیه در
جهات مختلف در بویایی در چشایی در سایر لذات
دیگر، تمام آنها جنبه‌ی مجرد دارند و جنبه‌ی مادی
ندارند و جنبه‌ی مجرد آنها مراتب دارد مراتب
برزخی دارد و بالاتر و الی ماشاءالله.

خب ادراک این مطلب چیست؟ این ادراکش

در نفس است و همان طور که شما با باز کردن چشم، عکس و صورت اشیاء خارجی به واسطه‌ی انعکاس و شکست نور در چشم و انعکاسش به شبکیه و رفتنش، این صورت را مشاهده می‌کنید و صورت یعنی خود نور در ارتباط با سلول‌های فیزیکی مغز، جایگاه خاص خود را در مغز پیدا می‌کند و به واسطه‌ی آن واسطه بودن و ارتباطی که مغز با نفس دارد آن گاه در نفس صورت علمیه به نحو مجرد نه نور، به نحو مجرد یعنی همان مجرد این نور در نفس به عنوان صورت علمیه حاصل می‌شود، نور در نفس نمی‌آید نور مربوط به چشم است نور مربوط به عصب است وقتی که نور می‌خورد به افراد مختلف، به واسطه‌ی الوان مختلف از هر موضعی یک رفلکسی می‌کند به چشم به واسطه‌ی آن میزانی که آن موضع از نور گرفته و آن میزانی که از او ساطع شده، به همان میزان شما افراد را تشخیص می‌دهید اشکال را تشخیص می‌دهید موی سر را سیاه تشخیص می‌دهید موی سر را سفید تشخیص می‌دهید ابرو را در این جا می‌بینید. اگر نور نخورد به

ابروی شما و ابرو میزانی از نور را در خودش جذب نکند و مانند پیشانی باشد، شما دیگر بین پیشانی و بین ابرو فرق نمی‌توانید بگذارید، دیگر شما در ذراتی که این نور در آن ذرات تابش می‌کند و بعد آن میزانی که جذب می‌کند و آن میزانی که خروجی دارد، چشم به آن میزان خروجی نگاه می‌کند آن میزان خروجی داخل در عصب می‌شود در آن شبکه می‌شود با آن عصب ماکولا می‌رود در مغز وقتی که رفت در مغز این صورت نوری می‌ماند این که شما در کتب پزشکی و این‌ها می‌خوانید که در فلان نقطه، تحریک شده شخص شروع کرده به صحبت‌های نه این که آن صورت علمیه در این جا است، آن واسطه‌های مادی در مغز قرار دارد، بله این قابل قبول است ولی خود ادراک و فهم و آن وجدانی که

برای انسان از این صور علمیه پیدا می شود مگر می شود مادی باشد؟ اگر ماده باشد چطور وقتی که انسان تغییر پیدا می کند هنوز آن ها را با خود دارد؟ هنوز آن صورت ها را با خود دارد؟ هنوز آن قضایا را با خود دارد؟ و به عنوان یک علم حصولی و بعد به عنوان یک علم حضوری با خودش پیوسته هست که این مسئله باز حالا دیگر راجع به آن صحبت نمی کنیم یا اگر صحبت پیش آمد در شب های بعد راجع به این قضیه

مکاشفه هم همین مسئله را دارد در مکاشفه برای انسان یک حقیقت علمیه روشن می شود و انسان یک واقعه را می بیند مثل همین که این جا نشستید، چطور شما وقتی که در خواب هستید هیچ وقتی در خواب [که] هستید خیال می کنید که خواب هستید؟ نه! آدمی که در خواب است خودش را زنده می بیند با همین بدن می بیند نه این که الان فکر کند الان من که در خواب هستم البته گاهی اوقات پیدا می شود که مثلا بر اثر یک نحوه چیزهایی آدم احساس می کند مثلا یک تغییراتی هست ولی به طور

کلی به طور عموم، یک قضیه را انسان در خواب می‌بیند این‌قدر این قضیه واقعیت دارد که وقتی یکدفعه از خواب بلند می‌شود می‌گوید الهی شکر که خواب بودم، این که می‌گویی الهی شکر خواب بودم یعنی چه؟ یعنی یک قضیه‌ی واقعی! یعنی آن چنان این قضیه واقعیت دارد در خواب که هستید انگار در بیداری اتفاق افتاده بعد وحشت می‌کنید عرق می‌کنید ناراحتی می‌کنید، دیدید وقتی بعضی‌ها خواب می‌بینند کابوس می‌بینند و این‌ها، در چه وضعیتی هستند؟ در چه ...؟ الان دارد تقلا می‌کند، با نفس خودش دارد در آن عالم تقلا می‌کند، وقتی که یکدفعه از خواب بلند می‌شود ا عجب راحت شدیم، چه بود من می‌دیدم؟ چه خوابی می‌دیدم؟ مکاشفه هم همین است. وقتی که انسان برای او مکاشفه پیدا می‌شود انگار آن صورت خارجی برایش پیدا شده، دیگر نمی‌تواند فرق بگذارد، نمی‌تواند فرق بگذارد می‌رود به بقیه می‌گوید من امام زمان را دیدم و خیال هم می‌کند دیده، خیال می‌کند دیده، آن وقت آن طرف اگر اهل کار و این‌ها

نباشد خب قبول می کند، می بیند یک شخص متدین
نمی دانم اهل اطلاع است شخص ملتزمی است دروغ
نمی گوید اهل صلاح است، آمده می گوید این طور
این طور و این مسائل و بعد هم می آید نقل می کند آن
شخص هم می آید این مطلب را می بیند و در کتابش
می نویسد می شود النجم الثاقب. در حالتی که نود
درصد این ها همه [مکاشفه بوده]. ایشان می فرمودند
از جملهی مسائلی که مکاشفه نبوده قضیهی حاجی
علی بغدادی بوده که اتفاقا در مفاتیح هم مرحوم شیخ
عباس این قضیه را آورده، آن از جملهی حکایاتی
است که جنبهی واقعی داشته جنبهی مکاشفه ای
نداشته، حالا نجم الثاقب که ندارید رفقای اهل علم
و این ها ولی مفاتیح هست، قضیهی حاج علی
بغدادی در آن جا مرحوم

شیخ عباس در مفاتیح نقل کردند، مربوط به زیارت ظاهره موسی بن جعفر و اینها است، خیال می‌کنم در آن قسمت‌ها باشد و بعد هم افراد می‌آیند این را نقل می‌کنند. خب چطور انسان بفهمد؟ چطور تشخیص بدهد؟

پس شهادت در این عالم دنیا، این شهادت مقرون با کذب است مقرون با دورویی و مقرون با نفاق و مقرون با، حرف عوض می‌شود بدل می‌شود بالا می‌شود پایین می‌شود و بعد هم آن شخصی که حکم می‌کند چه خبر دارد؟ اطلاع ندارد، می‌آید حکم می‌کند به خلاف ما انزل الله خدا همه‌ی ما را حفظ کند. وقت تمام شده است و گذشته و ما به آن مطلب مورد خواست هنوز نرسیدیم. می‌خواستیم امشب مطلب دیگر بگوییم ولی خب امشب خیلی قصه گفتیم برای رفقا، وقتی تمام می‌شود خلاصه بچه‌ها می‌گویند امشب خوب بود بعضی می‌گویند نه امشب در آن قصه کم بود، امشب دیدیم همه‌ی آن، تقریباً سه چهارم من قصه و اینها برای شما گفتم.

خب ان شاء الله امیدورایم که خداوند ما را از
شروع آخرالزمان حفظ کند و نفس ما را متصل به
ولایت [کند] و او زمام کار ما را بگیرد و از برکات
این ماه خداوند قلب همه ی ولی نعمت های ما را از
ما شاد کند.

اللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ